



Datum van
inontvangstneming

:

10/01/2013

Zaak C-543/12**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

28 november 2012

Verwijzende rechter:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slowaakse Republiek)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 november 2012

Verzoekende partij:

Michal Zeman

Verwerende partij:

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

BESCHIKKING

De Najvyšší súd Slovenskej republiky (hoogerechtshof van de Slowaakse Republiek) heeft, als rechter in hoger beroep in de zaak tussen verzoeker, (omissis) Michal Zeman, (omissis) wonend (omissis) te Žilina, en verweerder, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline (Regionaal bestuur van de politie te Žilina) (omissis), inzake het onderzoek naar de rechtmatigheid van een beslissing van een bestuursorgaan in het kader van het door verzoeker ingediende beroep tegen de beslissing van de Krajského súdu v Žiline (Regionaal Hof van Žilina) van 17 augustus 2011 (omissis) betreffende de schorsing van de procedure en van de tenuitvoerlegging, het volgende besloten:

- I. De Najvyšší súd Slovenskej republiky schorst de behandeling van de zaak.
- II. Verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet artikel 1, lid 4 [van richtlijn 91/477/EEG, hierna: „richtlijn”], junctis artikel 3 van de richtlijn en de artikelen 45, lid 1, en 52, lid 1, van het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie] aldus worden uitgelegd dat:

- a. het zich verzet tegen een wettelijke bepaling van een lidstaat die niet toestaat dat een Europese vuurwapenpas wordt afgegeven in de zin van artikel 1, lid 4, van de richtlijn, aan de houder van een vergunning voor wapendracht (van een overeenkomstige vergunning voor het voorhanden hebben van wapens), die is afgegeven voor andere doeleinden dan jacht of sport en die hem wel het voorhanden hebben (alsook het dragen) toestaat van een vuurwapen waarvoor hij om de afgifte van die Europese vuurwapenpas verzoekt,

en dit niettegenstaande het feit dat:

- b. de wettelijke bepaling van die lidstaat (van herkomst) die houder toestaat, zelfs zonder Europese vuurwapenpas, dit vuurwapen buiten zijn grondgebied naar het grondgebied van een andere lidstaat mee te nemen mits hij zich houdt aan de meldingsplicht, en tezelfdertijd de situatie van die houder niet wijzigt ten aanzien van de lidstaat van herkomst, zelfs niet ingeval van afgifte van een Europese vuurwapenpas (dit wil zeggen dat die houder alleen diezelfde meldingsplicht moet naleven).

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, heeft artikel 1, lid 4, van die richtlijn, wanneer een wettelijke bepaling van een lidstaat niet toestaat dat aan een dergelijke houder een Europese vuurwapenpas wordt afgegeven, dan rechtstreekse werking, zodat de lidstaat op grond van die bepaling verplicht is aan die houder een Europese vuurwapenpas af te geven?

3. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord of indien de tweede vraag ontkennend wordt beantwoord, is de bevoegde instantie dan verplicht de wettelijke bepaling van de lidstaat, die:

- a. een dergelijke houder niet uitdrukkelijk verbiedt een Europese vuurwapenpas te verkrijgen, maar
- b. alleen voorziet in een procedure voor de afgifte van een Europese vuurwapenpas aan de houder van een vergunning voor wapendracht (of van een overeenkomstige vergunning voor het voorhanden hebben van wapens) die uitsluitend voor jacht- of sportdoeleinden is afgegeven,

zo veel mogelijk aldus uit te leggen dat de bevoegde instantie verplicht is een Europese vuurwapenpas af te geven zelfs aan de houder van een

vergunning voor wapendracht die niet is afgegeven voor sport- of jachtdoeleinden, voor zover dit mogelijk is op grond van de indirecte werking van de richtlijn?

III. De Najvyšší súd Slovenskej republiky schorst de tenuitvoerlegging van de beslissing van verweerder (omissis) in afwachting van de prejudiciële beslissing.

Motivering:

I. Procedure voor de bestuursorganen

- 1 Op 22 november 2010 heeft verzoeker een verzoek tot afgifte van een Europese vuurwapenpas ingediend. Dit verzoek is door de Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline [districtbestuur van de politie te Žilina] (nationale bestuursinstantie), als bestuursinstantie in eerste aanleg, afgewezen bij beslissing (omissis) van 21 december 2012 (hierna: „beslissing in eerste aanleg”). De Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline (Regionaal bestuur van de politie te Žilina) heeft als bevoegd bestuursorgaan in hoger beroep (hierna: „verweerder”) de beslissing in eerste aanleg bevestigd op grond dat voor de afgifte van een Europese vuurwapenpas niet was voldaan aan de voorwaarde van artikel 46, lid 3, van wet nr. 190/2003 betreffende vuurwapens en munitie (hierna: „vuurwapenwet”).
- 2 Verzoeker in bedoelde bestuursrechtelijke procedure heeft aangevoerd dat beide politie-instanties de feitelijke omstandigheden in de onderhavige zaak juist hebben vastgesteld, te weten dat verzoeker sedert 30 juni 2010 houder is van een vergunning voor het dragen van wapens van categorie A maar niet in het bezit is van een vergunning voor het dragen van wapens van categorie D of E. In hoger beroep komt verzoeker in werkelijkheid op tegen het feit dat alleen de houder van een vergunning voor het dragen van wapens van categorie D of E, te weten een vergunning die is afgegeven voor sport- of jachtdoeleinden, een Europese vuurwapenpas kan verkrijgen. Volgens verzoeker is een dergelijke benaderingswijze van de nationale regeling in strijd met de doelstelling en met de inhoud van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens, zoals gewijzigd door richtlijn 2008/51/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2008 (hierna: „richtlijn 91/477/EEG”), die onder meer streeft naar de algehele afschaffing van de controles en formaliteiten aan de binnengrenzen van de Gemeenschap betreffende de veiligheid van personen en goederen, daaronder begrepen vuurwapens en munitie.
- 3 Bovendien is verzoeker naar eigen zeggen krachtens de bepalingen van de nationale regeling gemachtigd om een vuurwapen te gebruiken voor de verdediging van lijf en goed waar dan ook (zie artikel 15, lid 2, sub a, van de vuurwapenwet) en bijgevolg is het tevens gerechtvaardigd dat hij dat wapen ook mag gebruiken in het kader van het gewaarborgde vrij verkeer van personen

tussen de lidstaten. Daarom vormt het niet afgeven van de Europese vuurwapenpas voor verzoeker een beperking, aangezien de betrokken houder bij iedere tijdelijke uitvoer alle vergunningen moet verkrijgen en daarvoor bovendien administratieve heffingen moet betalen. Op basis van voorgaande overwegingen voert verzoeker aan dat de bepaling van artikel 46, lid 3, van de vuurwapenwet in strijd is met artikel 1, lid 4, van richtlijn 91/477/EEG, zodat artikel 46, lid 3, volgens de leer van de rechtstreekse werking van richtlijn 91/477/EEG niet mag worden toegepast.

- 4 Verzoeker heeft ook verwezen naar artikel 45, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) van 7 december 2000, dat het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten waarborgt. Dit omvat tevens de mogelijkheid vuurwapens te vervoeren (zoals bijvoorbeeld ook volgt uit de considerans van de richtlijn). Volgens artikel 52, lid 1, van het Handvest, kunnen slechts beperkingen op de erin erkende rechten en vrijheden worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan de door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- 5 Volgens verweerder daarentegen zijn verzoekers argumenten ongegrond. Volgens verweerder is richtlijn 91/477/EEG juist en tijdig omgezet. Bovendien volgt volgens verweerder uit artikel 288, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie dat de richtlijn als afgeleide handeling van Europees recht ten aanzien van particulieren slechts rechtstreekse werking heeft onder bepaalde voorwaarden, waaraan in de onderhavige zaak niet is voldaan.

II. Procesverloop voor de nationale rechterlijke instanties

- 6 De Krajský súd v Žiline (regionale rechter in eerste aanleg voor bestuursgeschillen) heeft de bestreden beslissing van verweerder onderzocht en het beroep ongegrond verklaard.
- 7 In zijn vonnis heeft die rechter zich hoofdzakelijk uitgesproken over de uitlegging van de bepaling van artikel 43, lid 3, van de vuurwapenwet en over de verenigbaarheid van die bepaling met richtlijn 91/477/EEG. Deze rechter heeft vooreerst de nadruk gelegd op de inhoud van artikel 3 van richtlijn 91/477/EEG, naar luid waarvan de lidstaten in hun wetgeving strengere voorschriften kunnen opnemen dan die welke in deze richtlijn zijn vervat, onder voorbehoud van de rechten die aan de ingezetenen van de lidstaten worden toegekend.
- 8 Wat de uitlegging van artikel 288, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie betreft, volgt de krajský súd de stelling van verweerder dat de richtlijn als handeling van afgeleid Europees recht ten aanzien van particulieren slechts rechtstreekse werking heeft onder bepaalde voorwaarden, waaraan in de onderhavige zaak niet is voldaan. Volgens de krajský súd staat vast dat de Slowaakse Republiek de richtlijn juist heeft omgezet in de vuurwapenwet.

- 9 De Slowaakse Republiek heeft evenmin voorzien in een afwijking die een schending zou inhouden van het door artikel 45, lid 1, van het Handvest gewaarborgde recht.
- 10 De Najvyšší súd Slovenskej republiky heeft als rechter in hoger beroep onder verwijzing naar de gestelde prejudiciële vraag verweerder verzocht om opmerkingen te formuleren met betrekking tot de prejudiciële verwijzing [naar het Hof]. Verweerder heeft met name aangevoerd dat de prejudiciële vragen onbegrijpelijk zijn en dat zijn eigen beslissing in overeenstemming met de wetgevende handelingen van de Europese Unie was. Voorts heeft verweerder verzoekers stelling betwist volgens welke de Slowaakse regeling, zelfs bij ontbreken van de Europese vuurwapenpas, het meenemen toestaat van bedoelde wapens naar het grondgebied van een andere lidstaat onder de uitsluitende voorwaarde dat de meldingsplicht wordt nageleefd.

Gelet op die omstandigheden heeft de Najvyšší súd geoordeeld dat de verhouding tussen het interne recht, meer in het bijzonder de vuurwapenwet en de juiste omzetting van richtlijn 91/477/EEG in het licht van de hierboven aangehaalde artikelen van het Handvest niet ondubbelzinnig is en twijfel doet rijzen aangaande de mogelijkheid om gemeenschapsvergunningen te beperken tot het bezit van wapens voor sport- of jachtdoeleinden; bijgevolg verzoekt de Najvyšší súd met het oog op de rechtszekerheid [het Hof] krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing.

III. Gemeenschapsrecht en nationaal recht

- 11 Volgens artikel 46, lid 1, van de vuurwapenwet is de Europese vuurwapenpas een openbaar document dat de houder ervan toestaat om tijdens zijn reizen naar andere lidstaten van de Europese Unie een op zijn naam geregistreerd vuurwapen mee te nemen alsook de hoeveelheid munitie voor dat wapen die voor het gebruik ervan nodig is, indien de lidstaten van de Europese Unie waarnaar of door de welke hij reist, hebben ingestemd met de binnenkomst of met de doorvoer van dat wapen. Het model en de vermeldingen van de Europese vuurwapenpas zijn in een ministerieel besluit van algemene strekking vastgesteld.
- 12 Volgens artikel 46, lid 3, van de vuurwapenwet wordt de Europese vuurwapenpas afgegeven door een politiedienst na schriftelijk verzoek van een natuurlijke persoon die op het grondgebied van de Slowaakse Republiek woont, eigenaar is van een in lid 2 genoemd wapen en houder van een vergunning voor het dragen van wapens van categorie D of E. Het verzoek om de afgifte van de Europese vuurwapenpas moet de persoonsgegevens van de aanvrager bevatten, het nummer en de categorie van de vergunning voor wapendracht. Op verzoek moeten twee foto's worden toegevoegd in de zin van artikel 17, lid 2, sub a.
- 13 Volgens artikel 15, lid 2, van de vuurwapenwet zijn er verschillende categorieën vergunningen voor wapendracht naargelang van de doeleinden waarvoor het

wapen of de munitie worden gebruikt en naargelang van de draagwijdte van de vergunning voor het dragen of voor het voorhanden hebben van wapens:

- a) A – dragen van wapens en munitie voor de verdediging van lijf en goed,
- b) B – voorhanden hebben van wapens en munitie voor de verdediging van lijf en goed,
- c) C – voorhanden hebben van wapens en munitie met het oog op het voeren van een beroepsactiviteit of die zijn toegestaan op basis van een specifieke bepaling,
- d) D – voorhanden hebben van wapens en munitie voor jachtdoeleinden,
- e) E – voorhanden hebben van wapens en munitie voor sportdoeleinden,
- f) F – voorhanden hebben van wapens en munitie voor verzamelingen in musea of privé-verzamelingen.

- 14 De derde overweging van de considerans van richtlijn 91/477/EEG bepaalt: „[o]verwegende dat de algehele afschaffing van de controles en formaliteiten aan de binnengrenzen van de Gemeenschap veronderstelt dat aan bepaalde feitelijke voorwaarden wordt voldaan; dat de Commissie in haar Witboek inzake de voltooiing van de interne markt heeft gesteld dat afschaffing van de veiligheidscontroles bij vervoerde voorwerpen en bij personen onder andere een nader tot elkaar brengen van de wapenwetgevingen veronderstelt”.

De vijfde overweging van de considerans van richtlijn 91/477/EEG luidt: „[o]verwegende dat er op het gebied van de bescherming van de veiligheid van personen door deze regeling, in de mate waarin deze wordt verankerd in gedeeltelijk geharmoniseerde wetgevingen, een groter wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten zal groeien; dat te dien einde categorieën vuurwapens dienen te worden vastgesteld waarvan verwerving en voorhanden hebben door particulieren hetzij verboden, hetzij vergunningsplichtig dan wel aangifteplichtig is”.

De zesde overweging van de considerans van richtlijn 91/477/EEG bepaalt: „[o]verwegende dat het gewenst is in beginsel te verbieden dat men zich met wapens van een lidstaat naar een andere begeeft en dat een uitzondering alleen dan aanvaardbaar is, indien een procedure wordt gevolgd die ertoe leidt dat de lidstaten op de hoogte zijn van het feit dat een vuurwapen op hun grondgebied wordt binnengebracht”.

- 15 Punt 14 van de considerans van richtlijn 2008/51/EG luidt: „De Europese vuurwapenpas functioneert over het geheel genomen bevredigend en moet worden beschouwd als het belangrijkste document dat jagers en sportschutters nodig hebben voor het voorhanden hebben van een vuurwapen tijdens een reis naar een

andere lidstaat. De lidstaten zouden de afgifte van de Europese vuurwapenpas niet afhankelijk mogen stellen van de betaling van een vergoeding of heffing”.

- 16 Volgens artikel 1, lid 4, van richtlijn 91/477/EEG is de „Europese vuurwapenpas” een document dat door de autoriteiten van een lidstaat op verzoek wordt afgegeven aan personen die rechtmatige houder en gebruiker van een vuurwapen worden. De vuurwapenpas is ten hoogste vijf jaar geldig. Deze geldigheidsduur kan worden verlengd. In de vuurwapenpas worden de in bijlage II voorgeschreven vermeldingen opgenomen. De vuurwapenpas is een niet-overdraagbaar document waarin het vuurwapen of de vuurwapens die de houder van de pas voorhanden heeft en gebruikt, is of zijn vermeld. De gebruiker van het vuurwapen dient steeds in het bezit te zijn van de pas en wijzigingen in het voorhanden hebben of de kenmerken van het vuurwapen alsmede verlies of diefstal van het vuurwapen worden in de pas vermeld.
- 17 Volgens artikel 3 van richtlijn 91/477/EEG kunnen de lidstaten in hun wetgeving strengere voorschriften opnemen dan die welke in deze richtlijn zijn vervat, onder voorbehoud van de rechten die bij artikel 12, lid 2, aan de ingezetenen van de lidstaten worden toegekend.
- 18 Volgens artikel 12, lid 1, van richtlijn 91/477/EEG is, behalve wanneer de procedure van artikel 11 wordt gevolgd, het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis door twee of meer lidstaten slechts toegestaan, indien de belanghebbende van genoemde lidstaten een vergunning heeft verkregen.

De lidstaten kunnen deze vergunning verlenen voor één of meer reizen en voor een periode van maximaal één jaar, die kan worden verlengd. Deze vergunning wordt vermeld op de Europese wapenpas die de reiziger op elk verzoek van de autoriteiten van de lidstaten moet overleggen.

- 19 Volgens artikel 12, lid 2, van richtlijn 91/477/EEG mogen in afwijking van lid 1 jagers, voor wat betreft de categorieën C en D, en sportschutters, voor wat betreft de categorieën B, C en D, voor de uitoefening van hun activiteit zonder voorafgaande vergunning gedurende een reis door twee of meer lidstaten één of meer van deze vuurwapens voorhanden hebben, op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een Europese vuurwapenpas waarin dit vuurwapen of deze vuurwapens zijn vermeld en op voorwaarde dat zij de reden van de reis kunnen aantonen, met name door een uitnodiging of door een ander bewijs voor hun jagers- of schietsportactiviteiten in de lidstaat van bestemming over te leggen.

Het is de lidstaten niet toegestaan de afgifte van de Europese vuurwapenpas afhankelijk te stellen van de betaling van een vergoeding of heffing.

Een dergelijke afwijking is echter niet van toepassing op reizen naar een lidstaat die krachtens artikel 8, lid 3, de verwerving en het voorhanden hebben van het betrokken vuurwapen verbiedt of deze afhankelijk stelt van een vergunning. In

een dergelijk geval moet de Europese vuurwapenpas een uitdrukkelijke vermelding bevatten.

In het kader van het in artikel 17 bedoelde verslag, onderzoekt de Commissie in samenspraak met de lidstaten ook de resultaten van de toepassing van het tweede lid, in het bijzonder wat betreft de gevolgen ervan voor de openbare orde en de openbare veiligheid.

- 20 Volgens artikel 45, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, heeft iedere burger van de Unie het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.
- 21 Volgens artikel 52, lid 1, van het Handvest moeten eventuele beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

IV. Motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 22 De verwijzende rechter heeft de voornoemde vragen gesteld op verzoek van verzoeker en na verweerdere standpunt van 24 september 2012 in overweging te hebben genomen. De wezenlijke vraag die in de onderhavige zaak rijst, is of in de beschreven feitelijke omstandigheden een bepaling van intern recht zoals die van artikel 46, lid 3, van de vuurwapenwet volstaat voor de met name door richtlijn 91/477/EEG nagestreefde gemeenschapsdoeleinden. Voorts mag volgens de Najvyšší súd in het kader van de aangehaalde problematiek niet uit het oog worden verloren dat er een gevaar bestaat op misbruik van wapens wanneer zij in het bezit zijn van een persoon die zich beroept op de vrijheid van verkeer op het grondgebied van de Europese Unie. Dit wordt tevens benadrukt door de verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van de Verenigde Naties ter bestrijding van grensoverschrijdende georganiseerde misdaad, maar ook uit het protocol in bijlage bij dit verdrag tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie.
- 23 Zoals reeds is uiteengezet, volgt uit artikel 46, lid 3, van de vuurwapenwet de uitdrukkelijke beperking dat alleen de houder van een vergunning voor het dragen van wapens van categorie D of E een Europese vuurwapenpas kan verkrijgen en uitsluitend voor wapens voor sport- of jachtdoeleinden. Artikel 1, lid 4, van richtlijn 91/477/EEG omschrijft echter het gemeenschapsrechtelijke begrip „Europese vuurwapenpas” (zie punt 16 van de onderhavige beschikking) en de inhoud en de draagwijdte van die pas mogen volgens de Najvyšší súd door de lidstaten niet worden beperkt met een nationale regeling. Bovendien verleent artikel 1, lid 4, aan iedere houder van een vergunning voor wapendracht, zonder

naar een welbepaalde categorie te verwijzen, de aan die richtlijn ontleende rechten.

- 24 Evenmin volgt op ondubbelzinnige wijze uit de considerans van richtlijn 91/477/EEG, waar deze bepaalt dat ten aanzien van de jacht en sportwedstrijden soepeler regels moeten worden gesteld, dat de Europese vuurwapenpas uitsluitend kan dienen in het kader van activiteiten van jacht of sportschieten, en dat de bepaling van de richtlijn inzake de Europese vuurwapenpas dus alleen naar dergelijke activiteiten verwijst. Een dergelijke conclusie is ten dele gerechtvaardigd waar het bijvoorbeeld artikel 12, leden 1 en 2, van richtlijn 91/477/EEG betreft, naar luid waarvan voor jagers en sportschutters dergelijke vergunningen niet nodig zijn indien zij in het bezit zijn van een Europese vuurwapenpas (waarin het vervoerde vuurwapen is vermeld), op voorwaarde dat zij de reden van hun reis kunnen aantonen.

Een uitlegging in tegenovergestelde zin zou tevens in strijd zijn met de betekenis van artikel 12 van richtlijn 91/477/EEG in zijn geheel aangezien lid 1 van dit artikel in het algemeen de voorwaarden vaststelt voor het grensoverschrijdende vervoer van wapens die in de Europese vuurwapenpas zijn vermeld.

- 25 De voorgelegde prejudiciële vragen betreffen in wezen de juridische problematiek van het vervoer van wapens. In artikel 1, lid 4, van richtlijn 91/477/EEG worden de volgende woorden gebruikt: „personen die rechtmatige houder en gebruiker van een vuurwapen worden”. Verzoeker wenst met zijn beroep een uitlegging te krijgen van de begrippen „houder” en „gebruiker” aan de hand van het begrip „**voor handen hebben**” („possessores sunt potiores, licet nullum est habeant – Ulpianus”), in het bijzonder in de zin van „voorhanden hebben van een wapen met een vergunning”, dit wil zeggen een wapen als dusdanig bezitten om het in de nabijheid te houden, of direct op zich te dragen en verzoeker veronderstelt logischerwijze dat ingeval de houder van het wapen zich moet verplaatsen, hij zich met het wapen verplaatst.
- 26 Volgens de Najvyšší súd is de voornoemde rechtssituatie ingewikkelder aangezien de nationale instantie verzoeker een vergunning voor wapendracht heeft verleend voor de verdediging van lijf en goed (zie punt 3 van de onderhavige beschikking en artikel 15, lid 2, sub a, van de vuurwapenwet). Uit een dergelijk doeleinde volgt de volkomen aannemelijke uitlegging dat de nationale wetgever de bedoeling had het vervoer van het wapen mogelijk te maken op het gehele grondgebied van de Slowaakse Republiek.
- 27 Verzoeker geniet evenwel ook de rechten van de Europese burger. Volgens de Najvyšší súd kan dus niet worden voorbijgegaan aan het belang in de onderhavige zaak van artikel 45, lid 1, van het Handvest, dat Europese burgers het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten waarborgt. Gelet op de considerans van richtlijn 91/477/EEG kan eventueel worden besloten dat die vrijheid nauw verband houdt met het recht van een particulier om zijn fysieke

integriteit en zijn gezondheid te bewaren, dit wil zeggen dat hij bij de uitoefening van die vrijheden het recht heeft (niet alleen op het grondgebied van zijn lidstaat van herkomst, maar op het gehele grondgebied van de Unie) om op rechtmatige wijze middelen van verdediging en bescherming te gebruiken, waarbij ook het vuurwapen kan worden ingedeeld. Volgens een dergelijke conclusie houdt die gemeenschapsrechtelijke vrijheid op zich ook de mogelijkheid in om vuurwapens mee te nemen, die dienen voor de persoonlijke verdediging van hun drager. Voorts is het volgens de Najvyšší súd gerechtvaardigd de vraag te stellen of een Slowaakse wettelijke bepaling die de afgifte van de Europese vuurwapenpas uitsluitend mogelijk maakt voor jacht- en sportdoeleinden, niet verder gaat dan het begrip van strengere voorschriften die de lidstaten overeenkomstig artikel 3 van richtlijn 91/477/EEG kunnen vaststellen.

- 28 De Najvyšší súd houdt evenwel ook rekening met de bevoegdheid van iedere lidstaat om toezicht te houden en een doeltreffende controle uit te oefenen op het juiste gebruik van de wapens, dat op gelijk welk moment kan veranderen in gedragingen die de gezondheid of het leven van particulieren bedreigen op het grondgebied van een of andere lidstaat, te weten het gebruik [van wapens] in situaties van uiterste noodzakelijkheid of van wettige verdediging, eventueel in extreme gevallen van vermoedelijk criminele en terroristische activiteiten (zie punt 22 van de onderhavige beschikking en het Verdrag van de Verenigde Naties ter bestrijding van de grensoverschrijdende georganiseerde misdaad). Overigens wordt in een aantal verre landen buiten de Europese Unie (in het bijzonder in de Verenigde Staten van Amerika) het voorhanden hebben van een wapen, althans voor de verdediging van lijf en goed, om historische redenen als een grondrecht van de burger beschouwd.
- 29 Indien zou worden vastgesteld dat krachtens artikel 3 van richtlijn 91/477/EEG kan worden afgeweken van artikel 1, lid 4, van die richtlijn en een wettelijke bepaling van de lidstaten dus bepaalde bestemmingen kan uitsluiten van de mogelijkheid om een Europese vuurwapenpas te verkrijgen (bijvoorbeeld de houders van een vergunning voor het dragen van wapens van categorie A, zoals in de onderhavige zaak), moet die uitsluiting dus verenigbaar zijn met artikel 52, lid 1, van het Handvest en tezelfdertijd het evenredigheidsbeginsel naleven in het licht van de mensenrechten, dit wil zeggen een afweging tussen privébelang en openbaar belang.
- 30 Bovendien zij herinnerd aan de omstandigheid dat de Slowaakse Republiek volgens de vuurwapenwet niet nagaat of de houder een vergunning heeft om een vuurwapen op het grondgebied van een andere lidstaat binnen te brengen. Het verkrijgen van de nodige vergunning in de lidstaat waar de houder het vuurwapen tijdelijk wil dragen, is zijn volle verantwoordelijkheid.
- 31 In dergelijke omstandigheden zij benadrukt dat de Europese vuurwapenpas het verkrijgen van een vergunning in andere lidstaten voor de houder moet vergemakkelijken. Ook zou laatstgenoemde niet verplicht zijn om bij iedere reis

een vergunning aan te vragen voor de tijdelijke invoer van het wapen in de betrokken lidstaat, maar zou hij een vergunning kunnen verkrijgen die geldig is voor een periode van maximaal één jaar voor een onbeperkt aantal reizen. Op die manier ontsnapt hij aan de administratieve verplichtingen die – als ze al geen andere doeleinden nastreven – op zijn minst belemmeringen van het vrij verkeer van personen vormen en moet hij evenmin bij iedere reis administratieve kosten betalen voor het verkrijgen van de vergunning.

- 32 Wegens de twijfels aangaande de uitlegging van het gemeenschapsrecht heeft de Najvyšší súd besloten de voornoemde prejudiciële vragen aan het Hof voor te leggen.

Motivering van de schorsing van de nationale procedure en van de bestreden beslissing van de bestuursorganen

- 33 [De behandeling van de zaak wordt geschorst en de tenuitvoerlegging van de beslissing van de bestuursorganen wordt geschorst zonder dat daartegen kan worden opgekomen]

(omissis)

Bratislava, 13 november 2012

(omissis)